

Forbindelse med, at man nu vil overføre $\frac{2}{3}$ af Gammelskatten i Stedet for tidligere $\frac{1}{3}$, og i Forbindelse dermed tillige overføre 0,4 pro mille af Formueskatten, som svarer til de faste Ejendommens Værdi, vil jeg anføre, at Hartkornsejerne begunstiges i en ganske betydelig Grad paa Købstædernes Bekostning. I det hele taget er Stillingen jo ikke den, at baade Land og By absolut vil vinde ved disse Forslag, det er jo en Kendsgerning, at da disse ny Skatter ville blive benyttede til i høj Grad at lette Skattebyrden ude paa Landet særlig for Hartkornsejerne, og da disse Skattelettelser jo maa betales, og de ikke betales af Landet, saa følger deraf, at det maa være Købstæderne og Kjøbenhavn, der betale dem. Jeg finder derfor, at det er for lidt, naar man kun vil overføre $\frac{7}{8}$ af Bygningsafgiften til Kommunerne, jeg mener, at det vilde være mere retfærdigt at overføre hele Bygningsafgiften; derved vilde man dog i nogen Grad kunne udligne det Forhold, som jeg har tilladt mig at paa-pege.

Den hele Lettelse, som Hartkornsejerne vilde faa ved disse Love, har jeg anslaaet til ca. 5,700,000 Kr., hvorimod Formue- og Lejlighedsskatten ude omkring i Sognekommunerne kun vil blive lettet med ca. 1,000,000 Kr. Det forekommer mig heller ikke, at der er noget rigtigt Forhold heri, det forekommer mig, at Formue- og Lejlighedsskatten bør have en yderligere Lettelse, som Hartkornet meget godt vil kunne afse. I det oprindelige Lovforslag, som blev forelagt af den Reedtz-Thottske Regering, var der jo foreslaaet, at Land- og Ligningsskatten skulde gaa ind i Kommunekasserne og ikke forlods afskrives paa Hartkornet. Denne Bestemmelse er senere bleven forandret saaledes, at Land- og Ligningsskatten nu udelukkende skal komme Hartkornet til gode. Jeg mener, at man burde føre Lovforslaget tilbage til, hvad der i saa Henseende var foreslaaet; derved vilde Formue- og Lejlighedsskatten kunne faa yderligere $\frac{1}{2}$ Million til Lettelse af Skatterne paa den store almindelige Befolkning.

Endvidere har Flertallet foreslaaet, at Kjøbenhavns Indkomstskat, naar disse Love gennemføres, ikke uden Lovhjemmel maa forhøjes ud over 2 pCt., og den ærede Ordfører har jo givet en udførlig Motivering af, hvorfor man er gaaet dertil. Jeg vil imidlertid tillade mig at anføre, at man ved de foreliggende Lovforslag, saaledes som de nu ere bleve affattede, jo foretager ret indgribende Forandringer i den

kommunale Beskatning rundt omkring i Landet, og at der derfor vil være god Grund til nu at stille Kjøbenhavn lige med de øvrige Kommuner med Hensyn til dets Skattevæsen, i alt Fald saa lige, som det kan lade sig gøre. Kjøbenhavn er jo nu saaledes stillet, at det ikke har nogen stigende Skala, medens Formue- og Lejlighedsskatten jo giver Kommunerne ude omkring paa Landet Adgang til at indføre en stigende Skala, som jo ogsaa allerede er indført, ligesom vi nu ogsaa indføre en stigende Skala med Hensyn til Statsindkomstskatten, men Kjøbenhavn maa fremdeles ikke faa den stigende Skala. Det forekommer mig, at der dog var god Grund til nu, da man foretager disse Forandringer i vort Skattevæsen, ogsaa at give Kjøbenhavn Ret til det samme, som man giver overalt i Landet, nemlig Ret til at indføre en stigende Skala, og en Ret til ligesom de øvrige Kommuner at foretage en maadeholden Forøgelse af sine Indtægter, naar Kommunens Tarv kræver det.

Hvad i øvrigt det foreliggende Forslag til Forandring i de kommunale Skatter angaar, skal jeg ogsaa her erkende, at dette særlig med Hensyn til den mellemkommunale Beskatning indeholder Forbedringer i Forhold til, hvad der har foreligget i de tidligere Forslag, der have været til Behandling. Man har f. Eks. med Hensyn til den mellemkommunale Beskatning her i Folketinget tidligere vedtaget, at Opholdskommunen skulde beskattes Indtægterne og deraf give Næringskommunen en Andel af 2 pCt., dog inden for visse nærmere fastsatte Grænser. Det Forslag, vi havde i Fjor — som ganske vist ikke havde Navn af en mellemkommunal Beskatning, men som jo var en Beskatning af Næringen — gik jo ud paa, at visse Næringer skulde beskattes i Næringskommunen, og at hele den Indtægt, som saaledes blev beskattet i Næringskommunen, skulde fradrages Indtægten i Opholdskommunen. Heraf vilde følge, at Personer, som ikke havde anden Indtægt end den, de havde af de paagældende Næringer, slet ikke vilde komme til at yde noget som helst til Opholdskommunen, og saa havde man endda truffet den Bestemmelse, at denne Fordelingsmaade ikke skulde gælde for Kjøbenhavn, Frederiksberg og Gentofte i deres gensidige Forhold til hinanden. Heraf vilde igen følge, at medens Kjøbenhavn som Opholdskommune ikke kunde faa noget af de Personer, som have hele deres Indtægt i Næringskommunen ude i Landet, men som boede i Kjøbenhavn, maatte Kjøbenhavn